

Artikelsgewijze toelichting

Enkel die bepalingen die nadere toelichting behoeven worden hier behandeld.

Artikel 2. Begrippen

Behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 3. Verrekenen met beslagvrije voet bij voldoende bezit

Uitgangspunt van deze verordening is dat volledige verrekening met de beslagvrije voet plaatsvindt voor de maximale termijn van drie maanden als een belanghebbende over voldoende bezittingen beschikt om dit op te kunnen vangen. Van voldoende bezit is sprake als de waarde van de bezittingen waarover belanghebbende beschikt (of redelijkerwijs kan beschikken) tenminste driemaal de toepasselijke bijstandsnorm bedraagt. Immers bij aanwending of tegeldemaking van deze bezittingen zou een periode van drie maanden overbrugd moeten kunnen worden.

Artikel 4. Verrekenen bij geen of onvoldoende bezit

Heeft een belanghebbende geen of onvoldoende bezittingen om een periode van drie maanden volledige verrekening met de beslagvrije voet te kunnen overbruggen, dan verrekent het college slechts één maand zonder inachtneming van de beslagvrije voet. Voor de overige twee maanden vindt weliswaar verrekening met de beslagvrije voet plaats, maar niet volledig.

Belanghebbende blijft beschikken over een inkomen ter hoogte van 80% van de toepasselijke bijstandsnorm.

Voor het percentage van 80% is aansluiting gezocht bij de invorderingsmogelijkheden die de Belastingdienst heeft bij notoire wanbetalers. Onder omstandigheden kan deze de beslagvrije voet (90% van de toepasselijke bijstandsnorm) verlagen met 10% op grond van art. 19 lid 1 van de Invorderingswet 1990.

Met de gekozen opzet wordt enerzijds uiting gegeven aan het principe dat fraude niet mag lonen. Het gaat hier immers om belanghebbenden die herhaaldelijk hun inlichtingenplicht hebben geschonden. Daar mag een duidelijk signaal tegenover staan. Anderzijds wordt rekening gehouden met de zorgplicht van gemeenten. Het volledig buiten werking stellen van de beslagvrije voet gedurende drie maanden kan kwalijke maatschappelijke consequenties hebben. Dat moet voorkomen worden, nu de regeling daarmee zijn doel voorbij zou schieten.

Een belanghebbende kan inkomsten uit arbeid hebben die op grond van art.31 gedeeltelijk worden vrijgelaten. Bij verrekening van een rediciveboete tot 80% van de bijstandsnorm tellen deze inkomsten echter gewoon mee. Het college laat deze inkomsten dus niet buiten beschouwing bij de vraag of een belanghebbende nog over voldoende inkomen beschikt.

Artikel 5. Verrekenen met inachtneming beslagvrije voet

Het gaat hier om een herhaaldelijke schending van de inlichtingenplicht. In dit artikel zijn enkele "dringende" redenen genoemd op grond waarvan het college kan besluiten om, in afwijking van de artikelen 2 en 3, toch de beslagvrije voet te respecteren. Van dringende redenen is niet snel sprake. Het gaat hierbij om incidentele noodsituaties welke alleen op deze wijze te verhelpen zijn.

Het enkele feit dat het belanghebbende door de verrekening aan middelen ontbreekt om in het bestaan te voorzien, is op zich onvoldoende reden om te kunnen spreken van dringende redenen.

Artikel 6. Eerder opgelegde boetes

In art.60b lid 3 Participatiewet is bepaald dat de bevoegdheid om te verrekenen met de beslagvrije voet ook van toepassing is op eerder opgelegde boetes voor zover op het moment van verrekening van de recidiveboete, die eerdere boetes nog niet zijn betaald. Mocht het college die eerdere, openstaande boetes willen verrekenen, dan regelt dit artikel dat ook hierbij art.2,3 en 4 van toepassing zijn.

Artikel 7 en 8

Behoeft geen nadere toelichting.